

Η διεύρυνση της Ένωσης

Την 1η Ιουλίου 2013, η Κροατία έγινε το 28ο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ένταξη της Κροατίας, μετά την Ρουμανία και την Βουλγαρία που προσχώρησαν την 1η Ιανουαρίου 2007, σηματοδοτεί την έκτη διεύρυνση της Ένωσης. Διεξάγονται επίσης διαπραγματεύσεις με το Μαυροβούνιο, την Σερβία και την Τουρκία. Η Αλβανία και η Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι επίσης υποψήφιες χώρες ενώ η Βοσνία και Ερζεγοβίνη και το Κοσσυφοπέδιο είναι εν δυνάμει υποψήφιες χώρες.

Νομική βάση

- Το άρθρο 49 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Συνθήκη της Λισαβόνας — ΣΕΕ) καθορίζει ποια κράτη μπορούν να υποβάλουν αίτηση προσχώρησης·
- Το άρθρο 2 ΣΕΕ περιγράφει τις θεμελιώδεις αξίες της ΕΕ.

Στόχοι

Η πολιτική διεύρυνσης της ΕΕ επιδιώκει να ενώσει τις ευρωπαϊκές χώρες σε ένα κοινό πολιτικό και οικονομικό πρόγραμμα. Επειδή διέπεται από τις αξίες της Ένωσης και υπόκειται σε αυστηρές προϋποθέσεις, η διεύρυνση έχει αποδεδειγμένα εξελιχθεί σε ένα εξαιρετικά επιτυχημένο εργαλείο προαγωγής των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών μεταρρυθμίσεων αλλά και εδραίωσης της ειρήνης, της σταθερότητας και της δημοκρατίας σε ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Η πολιτική διεύρυνσης ενισχύει επίσης το κύρος της ΕΕ στη διεθνή σκηνή.

Ιστορικό

A. Όροι προσχώρησης

Οποιοδήποτε ευρωπαϊκό κράτος μπορεί να υποβάλει υποψηφιότητα ένταξης στην Ένωση εφόσον σέβεται τις κοινές αξίες των κρατών μελών και δεσμεύεται να τις προαγάγει (άρθρο 49 ΣΕΕ). Τα κριτήρια της Κοπεγχάγης, εγκεκριμένα από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο το 1993 στη Κοπεγχάγη, αποτελούν ουσιώδη συστατικά στοιχεία της πορείας προς την ένταξη στην ΕΕ οποιασδήποτε υποψήφιας ή εν δυνάμει υποψήφιας χώρας. Σε αυτά περιλαμβάνονται:

- η σταθερότητα των θεσμών που εγγυώνται τη δημοκρατία, το κράτος δικαίου, τα δικαιώματα του ανθρώπου και το σεβασμό και την προστασία των μειονοτήτων,
- μια λειτουργική οικονομία της αγοράς και η ικανότητα αντιμετώπισης των ανταγωνιστικών πιέσεων και των δυνάμεων της αγοράς στους κόλπους της ΕΕ,
- η ικανότητα τήρησης των υποχρεώσεων που απορρέουν από την ιδιότητα του μέλους, συμπεριλαμβανομένης της προσήλωσης στους στόχους της πολιτικής, οικονομικής και νομισματικής ένωσης και της έγκρισης των κοινών κανόνων, προτύπων και πολιτικών που συναποτελούν το σώμα του δικαίου της ΕΕ (του λεγόμενου «κοινοτικού κεκτημένου»).

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Μαδρίτης του 1995 υιοθέτησε τις προϋποθέσεις για μια «προοδευτική και αρμονική ένταξη των [υποψηφίων] χωρών». Οι χώρες καλούνται να ευθυγραμμίσουν τη νομοθεσία τους με τη νομοθεσία της ΕΕ και να εξασφαλίσουν την αποτελεσματική εφαρμογή της. Τον Δεκέμβριο του 2006, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κατέληξε σε συμφωνία σχετικά με την λεγόμενη ανανεωμένη συναίνεση για τη διεύρυνση, η οποία βασίζεται στην «εμπέδωση, την εκπλήρωση προϋποθέσεων και την επικοινωνία», καθώς και στην ικανότητα της ΕΕ να ενσωματώνει νέα μέλη.

Β. Ικανότητα ολοκλήρωσης της ΕΕ: θεσμικοί διακανονισμοί

Οι διαδοχικές διευρύνσεις αποτέλεσαν ουσιώδες τμήμα των θεσμικών διαπραγματεύσεων που κατέληξαν στην έγκριση της Συνθήκης της Λισαβόνας. Η ΕΕ χρειάστηκε αφενός να προσαρμόσει τα θεσμικά της όργανα και τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων στο γεγονός της άφιξης των νέων κρατών μελών και αφετέρου να διασφαλίσει ότι η διεύρυνση δεν θα έχει αρνητικές επιπτώσεις σε έναν τρόπο άσκησης πολιτικής που αποδίδει αποτελέσματα και βασίζεται στην λογοδοσία. Η Συνθήκη της Λισαβόνας εισήγαγε βαθιές αλλαγές στη σύνθεση και στο έργο των κύριων θεσμικών οργάνων της ΕΕ. Ορισμένες από αυτές τις αλλαγές οφείλονται στην ανάγκη υιοθέτησης μιας βιώσιμης δέσμης κανόνων που δεν χρήζουν νέων τροποποιήσεων με κάθε κύμα προσχωρήσεων.

Το σύστημα ψηφοφορίας στο Συμβούλιο μεταβλήθηκε: το σύστημα των σταθμισμένων ψήφων, βάσει του οποίου ο αριθμός ψήφων που διέθετε κάθε κράτος μέλος ήταν ανάλογος του πληθυσμού του, αντικαταστάθηκε από ένα σύστημα διπλής πλειοψηφίας που έχει τεθεί σε εφαρμογή από την 1η Νοεμβρίου 2014. Επιπλέον, ο αριθμός των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο οποίος αυξανόταν με κάθε νέα διεύρυνση, περιορίστηκε σε 751. Από την έναρξη της όγδοης κοινοβουλευτικής περιόδου, το κάθε κράτος μέλος δεν μπορεί να έχει λιγότερες από έξι έδρες και περισσότερες από ενενήντα έξι, ενώ ισχύει η αρχή της φθίνουσας αναλογικότητας. Μολονότι με τη Συνθήκη μειώθηκε επίσης ο αριθμός των Ευρωπαίων Επιτρόπων (προς το παρόν ένας ανά κράτος μέλος), η εφαρμογή αυτής της αλλαγής έχει καθυστερήσει. Το ζήτημα θα επανεξεταστεί όταν θα λήξει η θητεία της παρούσας Επιτροπής ή όταν ο αριθμός των κρατών μελών της Ένωσης φτάσει τα τριάντα.

Γ. Διαδικασία

Μια χώρα που πληροί τις προϋποθέσεις προσχώρησης και επιθυμεί να ενταχθεί στην ΕΕ απευθύνει την αίτησή της στο Συμβούλιο, το οποίο καλεί την Επιτροπή να υποβάλει σχετική γνώμη. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να ενημερωθεί σχετικά με την αίτηση. Σε περίπτωση θετικής γνώμης της Επιτροπής, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο μπορεί να λάβει απόφαση — ομόφωνα — με την οποία αναγνωρίζει τη χώρα ως υποψήφια προς ένταξη. Μετά από σύσταση της Επιτροπής σχετικά με το αν πρέπει να ξεκινήσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις ή όχι, το Συμβούλιο αποφασίζει — ομόφωνα — αν θα πρέπει να ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις. Το σύνολο της νομοθεσίας της ΕΕ («κοινοτικό κεκτημένο») διαιρείται σε περισσότερα από 30 κεφάλαια ανά τομέα πολιτικής. Πριν την έναρξη των διαπραγματεύσεων, η Επιτροπή υποβάλλει έκθεση αναλυτικής εξέτασης του κεκτημένου («screening») για κάθε κεφάλαιο, με την οποία, είτε εισηγείται το άνοιγμα των διαπραγματεύσεων για το κεφάλαιο, είτε ορίζει κριτήρια αξιολόγησης στα οποία πρέπει πρώτα η χώρα να ανταποκριθεί. Βάσει της σύστασης της Επιτροπής, το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα σχετικά με το αν θα ανοίξει το εκάστοτε διαπραγματευτικό κεφάλαιο ή όχι. Όταν επιτυγχάνεται πρόοδος που κρίνεται ικανοποιητική, η Επιτροπή μπορεί να εισηγηθεί το «προσωρινό κλείσιμο» ενός κεφαλαίου. Το Συμβούλιο αποφασίζει εκ νέου με ομοφωνία. Όταν ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις επί όλων των κεφαλαίων, οι όροι και προϋποθέσεις, συμπεριλαμβανομένων ενδεχόμενων ρητρών διασφάλισης και μεταβατικών ρυθμίσεων, ενσωματώνονται σε συνθήκη προσχώρησης μεταξύ

των κρατών μελών της ΕΕ και της υποψήφιας προς ένταξη χώρας. Η έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και η ομόφωνη έγκριση του Συμβουλίου είναι απαραίτητες προκειμένου να υπογραφεί η συνθήκη. Αφού υπογραφεί, η συνθήκη υποβάλλεται από όλα τα συμβαλλόμενα κράτη προς επικύρωση, σύμφωνα με τους συνταγματικούς τους κανόνες (δηλαδή για να εγκριθεί από το Κοινοβούλιο ή μέσω δημοψηφίσματος).

Προηγούμενες διευρύνσεις

Χώρα	Έτος ένταξης	Ιδιαιτερότητες
Βέλγιο Γαλλία Γερμανία Ιταλία Λουξεμβούργο Κάτω Χώρες	1958	Αρχικά συμβαλλόμενα μέρη της Συνθήκης της Ρώμης του 1957.
Δανία Ιρλανδία Ηνωμένο Βασίλειο	1973	
Ελλάδα	1981	Η προσχώρηση της Ελλάδας συνέβαλε στην εδραίωση της δημοκρατίας στη χώρα.
Πορτογαλία Ισπανία	1986	Η εν λόγω διεύρυνση συνετέλεσε στην εδραίωση της δημοκρατίας στην Πορτογαλία και στην Ισπανία.
Αυστρία Φινλανδία Σουηδία	1995	
Κύπρος Τσεχική Δημοκρατία Εσθονία Ουγγαρία Λετονία Λιθουανία Μάλτα Πολωνία Σλοβακία Σλοβενία	2004	Με στόχο την επανένωση της ηπείρου μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, δρομολογήθηκε από τη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου τον Δεκέμβριο του 1997 η διαδικασία της εν λόγω διεύρυνσης. Οι διαπραγματεύσεις με κάθε χώρα διεξήχθησαν μεν χωριστά αλλά βάσει ενιαίου διαπραγματευτικού πλαισίου.
Βουλγαρία Ρουμανία	2007	Ο ρυθμός της μεταρρύθμισης στη Βουλγαρία και στη Ρουμανία δεν ήταν τέτοιος ώστε να μπορέσουν οι χώρες αυτές να προσχωρήσουν το 2004. Οι όροι της προσχώρησης ήταν παρόμοιοι με εκείνους που ίσχυαν για τις 10 χώρες που προσχώρησαν το 2004. Ωστόσο, θεσπίστηκε «μηχανισμός συνεργασίας και ελέγχου» σε καίριους τομείς — μεταρρύθμιση της δικαιοσύνης, πάταξη της διαφθοράς και αγώνας εναντίον του οργανωμένου εγκλήματος (μόνο στην περίπτωση της Βουλγαρίας) — που θα συνεχίσει να παρακολουθεί την πρόοδο σε αυτούς τους τομείς και μετά την ένταξη. Η Επιτροπή δημοσιεύει τακτικά εκθέσεις σχετικά με την πρόοδο αυτών των χωρών.

Κροατία	2013	Οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις με τη Κροατία υπήρξαν οι πρώτες που διεξήχθησαν σύμφωνα με τους αυστηρότερους όρους που θέσπισε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο το Δεκέμβριο 2006 βάσει της «ανανεωμένης συναίνεσης για τη διεύρυνση».
---------	------	--

Μελλοντικές διευρύνσεις

A. Δυτικά Βαλκάνια

Οι σχέσεις με τα δυτικά Βαλκάνια εμπίπτουν στο πλαίσιο της διαδικασίας σταθεροποίησης και σύνδεσης που δρομολογήθηκε το 1999. Βασισμένη σε διμερείς συμφωνίες σταθεροποίησης και σύνδεσης, η εν λόγω διαδικασία προοιωνίζεται την ένταξη στην ΕΕ των χωρών της περιοχής — μια προοπτική που επιβεβαιώθηκε εκ νέου στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Θεσσαλονίκης τον Ιούνιο του 2003.

Η ένταξη της Κροατίας στην ΕΕ την 1η Ιουλίου 2013 αποτελεί σημαντικό κίνητρο για τις άλλες χώρες της περιοχής. Αξιοποιώντας την εμπειρία της Κροατίας, η Επιτροπή πρότεινε περαιτέρω βελτιώσεις στην διαπραγματευτική της προσέγγιση με την «Στρατηγική για τη διεύρυνση» του 2011-2012, όπου προβλέπεται ισχυρότερη έμφαση σε ζητήματα που άπτονται του κράτους δικαίου. Τούτο σημαίνει ότι η Επιτροπή θα ασχολείται με τα διαπραγματευτικά κεφάλαια για την μεταρρύθμιση της δικαιοσύνης και τα θεμελιώδη δικαιώματα (κεφάλαιο 23), καθώς και για την δικαιοσύνη, την ελευθερία και την ασφάλεια (κεφάλαιο 24) σε πρώιμο στάδιο της κάθε μελλοντικής διαπραγματευτικής διαδικασίας.

Σύμφωνα με αυτή τη «νέα προσέγγιση», το άνοιγμα των κεφαλαίων 23 και 24 αποτελεί κορυφαία προτεραιότητα στις διαπραγματεύσεις με το Μαυροβούνιο. Αμφότερα τα κεφάλαια, μαζί με άλλα, άνοιξαν στις 18 Δεκεμβρίου 2013. Οι διαπραγματεύσεις με την Σερβία άνοιξαν επίσημα την 21η Ιανουαρίου 2014, και τα πρώτα δύο κεφάλαια, μεταξύ αυτών περιλαμβάνεται εκείνο σχετικά με την εξομάλυνση των σχέσεων με το Κοσσυφοπέδιο, άνοιξαν το Δεκέμβριο 2015.

Οι διαπραγματεύσεις δεν έχουν ακόμη ανοίξει με τις άλλες δύο υποψήφιες χώρες των Δυτικών Βαλκανίων. Στην περίπτωση της Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, η οποία αναγνωρίστηκε ως υποψήφια προς ένταξη χώρα το 2005, αυτό βασικά οφείλεται στην διαμάχη με την Ελλάδα σχετικά με την χρήση από τη χώρα του ονόματος «Μακεδονία». Από το 2009 και έπειτα, η Επιτροπή εισηγείται σταθερά ότι πρέπει να ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις. Ωστόσο, στην έκθεσή της του 2015 η Επιτροπή θέτει ως προϋπόθεση για την έναρξη διαπραγματεύσεων την συνέχιση της εφαρμογής της πολιτικής συμφωνίας του Ιουνίου/Ιουλίου 2015 (γνωστής ως η συμφωνία του Pržino) καθώς και την ύπαρξη ουσιαστικής προόδου στην υλοποίηση των επειγουσών μεταρρυθμιστικών προτεραιοτήτων. Η Αλβανία έλαβε το καθεστώς της υποψήφιας χώρας τον Ιούνιο 2014 και θα πρέπει να ανταποκρίνεται σε πέντε «βασικές προτεραιότητες», συμπεριλαμβανομένης της επείγουσας μεταρρύθμισης του δικαστικού συστήματος, για την έναρξη των διαπραγματεύσεων.

Η Βοσνία και Ερζεγοβίνη και το Κοσσυφοπέδιο είναι επίσης εν δυνάμει υποψήφιες για ένταξη χώρες. Για την Βοσνία και Ερζεγοβίνη, στην οποία σημειώθηκε ελάχιστη πρόοδος επί πολλά έτη, η ΕΕ υιοθέτησε μια ανανεωμένη προσέγγιση με ιδιαίτερη έμφαση στην οικονομική διακυβέρνηση, η οποία επέτρεψε την έναρξη της ισχύος της Συμφωνίας Σταθερότητας και Σύνδεσης (ΣΣΣ) με την ΕΕ την 1η Ιουνίου 2015. Στις 15 Φεβρουαρίου 2016 η χώρα υπέβαλε την αίτησή της για ένταξη. Στις 27 Οκτωβρίου 2015 υπεγράφη Συμφωνία Σταθερότητας και Σύνδεσης (ΣΣΣ) μεταξύ της ΕΕ και του Κοσσυφοπεδίου, το οποίο δεν έχει αναγνωρισθεί ως

ανεξάρτητη χώρα από πέντε κράτη μέλη της ΕΕ, και τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 2016. Το Κοσσυφοπέδιο διεξάγει διάλογο με την Σερβία με σκοπό την εξομάλυνση των σχέσεών τους.

Β. Τουρκία

Η Τουρκία υπέβαλε αίτηση προσχώρησης το 1987 και αναγνωρίστηκε ως υποψήφια χώρα το 1999. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν το 2005. Οκτώ κεφάλαια έχουν παγώσει και κανένα κεφάλαιο δεν θα κλείσει προσωρινά μέχρι να αρχίσει η Τουρκία να εφαρμόζει σε σχέση με την Κύπρο το Πρόσθετο Πρωτόκολλο στην Συμφωνία Σύνδεσης της Άγκυρας. Στο άνοιγμα άλλων κεφαλαίων έχουν αντιταχθεί μεμονωμένα κράτη μέλη της ΕΕ. Τον Μάιο του 2012, η Επιτροπή δρομολόγησε μια «θετική ατζέντα» με την Τουρκία με σκοπό την αναθέρμανση των διμερών σχέσεων μέσω της ενίσχυσης των προσπαθειών της χώρας να ευθυγραμμίσει τη νομοθεσία της με το κεκτημένο της ΕΕ. Μετά από μία τριετία στασιμότητας, ένα νέο διαπραγματευτικό κεφάλαιο σχετικά με την περιφερειακή πολιτική και τον συντονισμό των διαρθρωτικών μέσων άνοιξε τον Νοέμβριο του 2013. Ένα άλλο κεφάλαιο (σχετικά με την οικονομική και νομισματική πολιτική) άνοιξε τον Δεκέμβριο 2015 ως άμεση συνέπεια της συνάντησης στις 29 Νοεμβρίου 2015 ΕΕ-Τουρκίας. Στις 18 Μαρτίου 2016 η Τουρκία και η ΕΕ επιβεβαίωσαν τη δέσμευσή τους να εφαρμόσουν το κοινό τους πρόγραμμα δράσης προκειμένου να αναχαιτισθεί η ροή παράνομων μεταναστών στην ΕΕ, καθώς και την βούλησή τους για επανενεργοποίηση της διαδικασίας ένταξης. Ωστόσο, υπάρχει διάσταση απόψεων σχετικά με την σκοπιμότητα ή όχι των προσπαθειών να ανοίξουν τα δύο καίριας σημασίας κεφάλαια για το κράτος δικαίου (23 και 24), τα οποία συνδέονται άμεσα με πολλά ζητήματα που απασχολούν τις σχέσεις ΕΕ-Τουρκίας. Τον Μάρτιο 2016 συμφωνήθηκε επίσης να επιταχυνθεί η διαδικασία ελευθέρωσης του καθεστώτος θεωρήσεων. Στις αρχές Μαΐου 2016 η Τουρκία είχε εκπληρώσει τα περισσότερα από τα 72 κριτήρια.

Γ. Ισλανδία

Η Ισλανδία υπέβαλε την αίτηση ένταξής της στην ΕΕ τον Ιούλιο του 2009. Οι διαπραγματεύσεις άνοιξαν τον Ιούνιο του 2010. Η Ισλανδία, χώρα με στερεή δημοκρατία και μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ), πραγματοποίησε ταχεία πρόοδο στις διαπραγματεύσεις της με την ΕΕ. Εντούτοις, οι κοινοβουλευτικές εκλογές του 2013 ανέδειξαν μια νέα κυβέρνηση η οποία πάγωσε τις διαπραγματεύσεις για την ένταξη. Τον Μάρτιο 2015 η κυβέρνηση ζήτησε από την ΕΕ να μην θεωρεί πλέον την Ισλανδία ως υποψήφια προς ένταξη χώρα, χωρίς, ωστόσο, να αποσύρει επισήμως την αίτηση ένταξης της Ισλανδίας.

Ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Σύμφωνα με το άρθρο 49 ΣΕΕ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να δίνει την έγκρισή του για οποιαδήποτε νέα προσχώρηση στην ΕΕ. Το Κοινοβούλιο έχει επίσης σημαντικό περιθώριο παρέμβασης όσον αφορά τις δημοσιονομικές πτυχές της προσχώρησης: σύμφωνα με τη Συνθήκη της Λισαβόνας, είναι απαραίτητη η έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προκειμένου να υιοθετηθεί το Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκπονεί επίσης τον ετήσιο προϋπολογισμό της ΕΕ μαζί με το Συμβούλιο. Αυτές οι δημοσιονομικές του αρμοδιότητες επιτρέπουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να ασκεί άμεση επιρροή όσον αφορά τα ποσά που διατίθενται στον Μηχανισμό Προενταξιακής Βοήθειας (ΙΡΑ).

Η Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η οποία ορίζει μόνιμους εισηγητές για όλες τις υποψήφιες και εν δυνάμει υποψήφιες για ένταξη χώρες, διεξάγει τακτικές ανταλλαγές απόψεων με τον Επίτροπο που είναι αρμόδιος για τις Διαπραγματεύσεις για τη Διεύρυνση, υψηλόβαθμους εκπροσώπους κυβερνήσεων, εμπειρογνώμονες και παράγοντες της κοινωνίας των πολιτών. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διατυπώνει τις απόψεις του, οι οποίες έχουν συχνά σημαντικό αντίκτυπο επί της διαδικασίας, με τη μορφή ετήσιων ψηφισμάτων

με τα οποία απαντά στις πλέον πρόσφατες εκθέσεις της Επιτροπής σχετικά με τις υποψήφιες και τις εν δυνάμει υποψήφιες χώρες Τα ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με την στρατηγική της ΕΕ ως προς την διεύρυνση διαμορφώνουν επίσης την πολιτική που ακολουθείται. Τέλος, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε στις τακτικές διμερείς σχέσεις που διατηρεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τα κοινοβούλια των υποψήφιων και εν δυνάμει υποψήφιων χωρών μέσω των αντιπροσωπειών του, οι οποίες συζητούν με τα αντίστοιχα όργανα των εθνικών κοινοβουλίων θέματα που άπτονται της διαδικασίας διεύρυνσης της ΕΕ.

André De Munter

06/2016